ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ — ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ἡ ὡραία Ἀνναμπέλλα Ἰωάννα ντέ Πιέν, εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν γυιὸ τοῦ τρομεροῦ Κοντσταύλου Μονμορανσύ, τὸν τίμιο καὶ γενναῖο Φραγκίσκο. Συγχρόνως ὅμως τὴν ἀγαπᾶ παράφορα κι' ὁ ἀδελφὸς τοῦ Φραγκίσκου, Ἐρρίκος, νέος σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος. Ὁ Ἐρρίκος βλέποντας πὼς ἡ νέα δὲν ἀνταποκρίνεται στὸν ἔρωτά του, μ' ὅλες τὶς τρομερές ἀπειλές του, ἀποκαλύπτει τὸ μυστικό της στὸν πατέρα της, τὸν ἄρχοντα ντὲ Πιέν, τὸν ὁποῖο χωρίζει ἀπ' τὸν Κοντόσταυλο θανασιμο μῖσος. Ὁ γηραιὸς ἄρχων γίνεται ἔξω φρενῶν καὶ πέφτει σ' ἕνα κάθισμα μισοπεθαμένος. Εἶνε μεσάνυχτα. Ἡ Ἀνναμπέλλα βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ τὸν ἀγαπημένο της, στὸν ὁποῖο πρόκειται ν' ἀποκαλύφη ὅτι εἶνε ἀπὸ τριμήνου μητέρα, ὅταν ἀκούει ἄξαφνα τοὺς θρήνους τοῦ πατέρα της. Τρέχει εὐθὺς σπίτι της, πέφτει στὰ πόδια τοῦ ἄρχοντος καὶ τοῦ τὰ ἐξομολογεῖται ὅλα, ζητοῦντας του συγνώμη. Ὁ πατέρας της ὅμως διοίχεται τὴν πόρτα, τὴν καταριέται καὶ τὴ διώχνει. Ἄξαφνα ὅμως ἐπεμβαίνει ὁ Φραγκίσκος, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ ἱκανοποίηση τὸν ντὲ Πιέν, δέχεται νὰ παντρευτῆ τὴν Ἀνναμπέλλα τὴν ἴδια νύχτα. Τρέχουν στὸ ναό, γίνεται ὁ γάμος, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ἄρχων ντὲ Πιέν πεθαίνει. Τὴν ἴδια αὐτὴ νύχτα φτάνει στὸν πύργο του ὁ Κοντόσταυλος καὶ διατάζει τὸν Φραγκίσκο νὰ φύγη ἀμέσως γιὰ τὸν πόλεμο. Ὁ Φραγκίσκος γίνεται ἄνω κάτω. Ν' ἀφήση τὴν Ἀνναμπέλλα τὴν ἴδια νύχτα τοῦ γάμου τους καὶ νὰ φύγη ; Μὰ ὁ Κοντόσταυλος εἶν' ἀνένδοτος. Τρέωντας ἀπὸ ὀργὴ καὶ ἀπελπισία ὁ Φραγκίσκος, παίρνει ἰδιαίτερος τὸν ἀδελφό του Ἐρρίκο καὶ τοῦ ἀνοίγει τὴν καρδιά του. Ὁ Ἐρρίκος προσποιεῖται ὅτι τὸν συμπονεῖ... Κι' ὁ Φραγκίσκος τοῦ ἐμπιστεύεται τὴν Ἀνναμπέλλα του ὅσο θὰ λείπη καὶ τὸν δένει μὲ τρομερὸ ὅρκο. Μὰ τὴν ἄλλη μέρα ἀμέσως ὁ Ἐρρίκος τρέχει στὸ σπίτι τῆς Ἀνναμπέλλας, τῆς λέει πὼς ὁ Φραγκίσκος τὴν ἐγκατέλειψε καὶ πάει νὰ πεθάνη σὰν γενναῖος ἄνδρας στὸν πόλεμο, μεταμορφωμένος γιατὶ τὴν παντρεύτηκε καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν κάμη δική του. Ἐξαλλη ἡ Ἀνναμπέλλα καταφεύγει στὸ σπίτι τῆς τροχοῦ της. Ἕνας χρόνος περνάει. Ἀπ' τὸ Φραγκίσκο δὲν ὑπάρχουν νέα. Ὅλοι τὸν θεωροῦν νεκρό. Ἡ Ἀνναμπέλλα πέφτει ἄρρωστη, κινδυνεύει νὰ πεθάνη, μὰ σώζεται τέλος καὶ φέρνει στὸ φῶς ἕνα χαριτωμένο ἀγγελοῦδι, τὴ Λουΐζα. Ἄξαφνα, πάνω στὸ χρόνο, ὁ Φραγκίσκος ποῦχε σωθεῖ ὡς ἐκ θαύματος, γυρίζει. Κι' ὁ Ἐρρίκος γιὰ νὰ σκεπάση τὴν ἀτιμία του κλέβει τὸ παιδὶ τῆς Ἰωάννας καὶ τῆς λέει ὅτι θὰ διατάξη νὰ τὸ σφάξουν, ἂν τολμήση νὰ διαψεύση ὅ,τι πρόκειται νὰ πῆ στὸν ἀδελφό του.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Μίλησε μου... Πέστε μου τί συμβαίνει... ξαναφώναξε ὁ Φραγκίσκος. Λαχτάριζα μέσα στὴ φωτιὰ τοῦ πολέμου τὴ στιγμὴ αὐτὴ τοῦ γυρισμοῦ καὶ τώρα γυρίζω, ἀνοίγω τὴν ἀγκαλιά μου στὴ γυναίκα μου κι' ἡ γυναίκα μου μὲ δέχεται ψυχρά ! Μίλησε σὺ Ἐρρίκε. Τὸ ἀπαιτῶ... Μίλησε...

Ἡ Ἀνναμπέλλα ὑπόφερε τὴ στιγμὴ αὐτὴ φρικτὰ βασανιστήρια. Ἡ καρδιά της σπαραζόταν. Μ' ἀλλοίμονο, δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήση ! Ἂν ἔλεγε μιὰ λέξι θὰ τῆς ἔσφαζαν τὴ Λουΐζα της. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ θυσιαστῆ αὐτή... Ἄξαφνα, ὁ Ἐρρίκος. γύρισε πρὸς τὸν ἀδελφό του καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἀδελφέ μου, ἡ ἀλήθεια εἶνε θλιβερή, μὰ πρέπει νὰ τὰ μάθης ὅλα...

— Λέγε ! ἐθρυχήθηκε ὁ Φραγκίσκος.

— Ἡ γυναῖκα αὐτή... συνέχισε ὁ Ἐρρίκος.

Ἡ γυναῖκα αὐτή !... Ἡ γυναῖκα μου !... Μιλᾶς ἔτσι γιὰ τὴ γυναίκα μου ;...

— Ναί, ἀδελφέ μου, τὴ γυναίκα αὐτὴ τὴν ἔδιωξα ἐγὼ ἀπ' τὸ πατρικό της σπίτι γιατὶ εἶνε ἀναξία νὰ φέρη τὸ ὄνομά σου. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε μοιχαλίς !...

Ἕνα τρομερὸ μουγκρητὸ φούσκωσε τὸ στῆθος τοῦ Φραγκίσκου.

Ἕνας λυγμὸς ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη τῆς Ἀνναμπέλλας.

Ἡ κατηγορία ἦταν τρομερή. Δὲν μποροῦσε νὰ τὴν βαστάξη. Θέλησε νὰ φωνάξη, νὰ διαμαρτυρηθῆ, νὰ ἀποκαλύψη τὸν ἄτιμο ἐκεῖνον συκοφάντη, μὰ εἶδε τὸν Ἐρρῖκο νὰ τοιμάζεται νὰ γνέψη πρὸς τὸν ἀπαγωγέα τοῦ παιδιοῦ της κι' ἐπάγωσε ὁλόκληρη...

Συγχρόνως, ὁ Φραγκίσκος, χλωμὸς σὰν τὸν θάνατο, πλησίασε κοντά της καὶ τὴν ρώτησε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη :

— Εἶν' ἀλήθεια ;...

Ἡ Ἀνναμπέλλα τοὔριξε ἕνα βλέμμα τρελλῆς ἀπελπισίας κι' ἀπόμεινε βουβή.

— Εἶν' ἀλήθεια ; ξαναρώτησε ὁ Φραγκίσκος.

Μὰ ἡ ἄτυχη νέα δὲν ἀπαντοῦσε. Εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι της κι' ἔκλαιγε, ἔκλαιγε ἀπελπισμένα.

Σφίγγοντας τὰ δόντια του γιὰ νὰ μὴν ξεσπάση σὲ λυγμοὺς ὁ Φραγκίσκος, ἔρριξε ἕνα στερνὸ βλέμμα πρὸς τὴν γυναίκα ποὺ εἶχε τόσο ἀγαπήσει καὶ γιὰ τὴν ὁποία ζοῦσε ἀκόμα κι' ἔπειτα γύρισε πρὸς τὴν πόρτα κι' ἔφυγε, ἔφυγε σὰν τρελλός, σὰν κολασμένος, σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν, μουγκρίζοντας, δαγκάνοντας τὶς γροθιές του, κλαίγοντας... Γιατί νὰ μὴ σκοτωθῆ στὴν Τερονάν, γιατί νὰ τὸν βροῦν καταπληγωμένο καὶ νὰ τὸν σώσουν ; Τί τὴν ἤθελε πειὰ τὴ ζωή, μὲ τὴν καρδιὰ κομματιασμένη ;...

Ὁ Ἐρρῖκος βλέποντάς τον νὰ φεύγη ἔτσι ἔτρεξε ξοπίσω του. Ὄχι ἀπὸ ἐνδιαφέρον. Ἀλλὰ γιατί ἔννοιωθε ἄγρια εὐχαρίστησι νὰ τὸν βλέπη νὰ βασανίζεται. Ἦταν ἀδελφός του, μὰ τὸν ἐζήλευε καὶ τὸν μισοῦσε θανάσιμα... Ἦταν γενναία κι' εὐγενικὴ ψυχὴ ὁ Φραγκίσκος. Μὰ τὶς στιγμὲς αὐτὲς ἔννοιωθε λυσσώδη ἐπιθυμία νὰ μάθη τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὸν ἀτίμασε καὶ νὰ τὸν σκοτώση...

Εἶχαν φτάσει στὸ δάσος...

Κι' ἔξαφνα γύρισε στὸν ἀδελφό του καὶ τοῦ εἶπε ἀπότομα :

— Πές μου τὰ ὅλα ! Πές μου τὸνομα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ σκότωσε τὴν εὐτυχία μου. ποὺ κηλίδωσε τὴν τιμή μου... Μίλησε... τὸ θέλω !...

Ὁ Ἐρρῖκος ἀνατρίχιασε. Προσπάθησε νὰ ξεφύγη. Μὰ ὁ Φραγκίσκος ἐπέμενε :

— Μίλησέ μου... Σὲ διατάζω ! Εἶμαι ὁ πρωτότοκος κι' ἔχεις ὑποχρέωσι νὰ μ' ὑπακούσης.

— Μὲ διατάζεις ; Τὸ θέλεις λοιπόν ; οὔρλιαξε ὁ Ἐρρῖκος.

— Ναί, τὸ θέλω, τὸ ἀπαιτῶ. Λέγε ἀμέσως...

— Ἄκουσε λοιπόν. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητᾶς νὰ μάθης τὸνομά του ἀγατοῦσε τὴν δεσποινίδα ντὲ Πιέν. πρὶν ἀπὸ σένα. Τὴν εἶχε κάμει δική του. Κι' ὅταν ἔφυγες. ἡ Ἀνναμπέλλα ξανάπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ !...

Ὁ Φραγκίσκος ἐσφάδαζε...

Ὁ ψεύτης, ὁ ἄτιμος, ὁ συκοφάντης ἀδελφὸς ἐξεδικεῖτο γιὰ τὴν περιφρόνησι τῆς Ἀνναμπέλλας καὶ τὴν εὐτυχία τοῦ Φραγκίσκου καὶ εὐφραίνοταν.

— Πῶς τὸν λένε τὸν ἄθλιο αὐτόν ; οὔρλιαξε ὁ Φραγκίσκος τρίζοντας τὰ δόντια του.

— Θέλετε νὰ τὸ μάθετε αὐτό ;

— Τὸ θέλω.

— Λοιπόν... ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶμ' ἐγώ, ὁ ἀδελφός σου, ὁ Ἐρρῖκος Μονμορανσύ !...

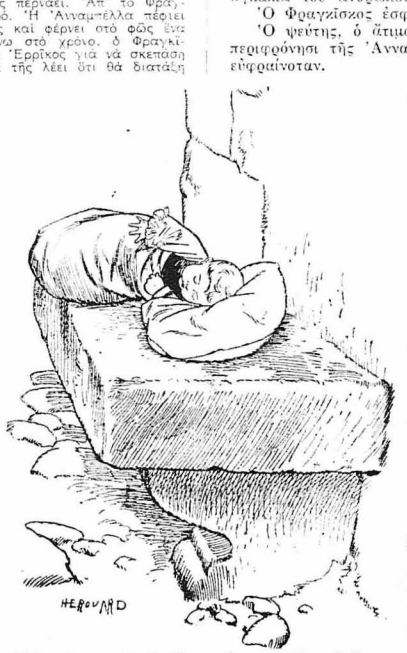

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπόθεσε τὴ μικροῦλα σ' ἕνα πέτρινο πάγκο...

ΠΑΡΝΤΑΓΙΑΝ

Ἡ τρομερὴ ἀπειλὴ τοῦ Ἐρρίκου Μονμορανσὺ ποὺ ἀνάγκασε τὴν Ἀνναμπέλλα νὰ σωπάση μπρὸς στὶς ἄτιμες συκοφαντίες του, δὲν ἦταν τέχνασμα, δὲν ἦταν κωμωδία. Ἡ μικρὴ Λουΐζα βρίσκοταν πράγματι στὰ χέρια ἑνὸς ἀνθρώπου, τοῦ Ἐρρίκου. Κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ τὴν ἔσφαζε, χωρὶς δισταγμό, ἂν ἔβλεπε τὸν κύριό του νὰ τοῦ γνέφη.

Ἦταν λοιπὸν τίγρις ὁ ἄνθρωπος αὐτός ; Ὄχι. Ἦταν ὅμως ἕνας ἀπὸ τοὺς τύπους τοῦ μεσαίωνος, ἕνας πολεμιστὴς μὲ πρωτόγονα ἔνστικτα, γεμᾶτος οὐλὲς τραυμάτων καὶ περιπέτειες, ἕτοιμος νὰ κάμη ἐκεῖνο ποὺ τὸν διάταξαν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λέγοταν ἱππότης ντὲ Παρνταγιὰν καὶ κατάγοταν ἀπὸ πολὺ παλιὰ οἰκογένεια. Ἦταν πειὰ 50 χρόνων κι' εἶχε γεράσει πολεμῶντας. Ὁ Κοντόσταυλος τὸν εἶχε περιμαζέψει ὅταν ἐξεστράτευσε στὸ Ἀρμανιάκ, ἀπέντερο καὶ κουρελιάρη, ἐκτιμῶντας τὴν τέχνη του στὸ σπαθὶ καὶ τὸν προσκόλλησε στὸν γυιό του Ἐρρῖκο ὅπως ἦταν τότε τῆς μόδας. Ἔτσι σιγὰ-σιγά, ὁ γέρο-Περνταγιὰν ἔγινε ὁ ἀφοσιωμένος σκῦλος τοῦ νεαροῦ εὐγενοῦς. Θὰ σκοτώνοταν καὶ θὰ σκότωνε γι' αὐτόν, χωρὶς οἰκτο...

Στὸν γερόλυκο λοιπὸν αὐτὸν παράδωσε ὁ Ἐρρῖκος τὴν μικρὴ Λουΐζα, τὴν ὁποία τόσο σατανικὰ εἶχε ἁρπάξει ἀπὸ τὴ μητέρα της. Ὁ Παρνταγιὰν ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ περίμενε τὸ σύνθημα τοῦ Ἐρρίκου γιὰ νὰ σκοτώση τὴν μικρούλα. Ἡ Λουΐζα ἦταν ξυπνητὴ σὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πολεμιστοῦ καὶ τὸν κύτταζε παράξενα μὲ τ' ἀθῶα της ματάκια, τὴν ὥρα ποὺ παιζόταν ἡ φρικτὴ τραγωδία ποὺ διηγηθήκαμε στὸ πατρικὸ σπίτι τῆς Ἀνναμπέλλας.

Ὁ Παρνταγιὰν κύτταζε τὸ παράθυρο ποὺ στέκοταν ὁ Ἐρρῖκος, κρυμμένος σὲ μιὰ γωνιά, μ' ἀγωνία. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπόθεσε τὴ μικρούλα σ' ἕναν πέτρινο πάγκο. Τὰ χέρια του τρέμανε. Θὰ τοὔκανε τὸ συμφωνημένο σύνθημα ὁ κύριός του ; Ὅσο σκληρὸς κι' ἂν ἦταν ὁ Παρνταγιὰν δὲν βαστοῦσε ἡ καρδιά του νὰ σκοτώση ἕνα ἀθῶο πλᾶσμα. Γι' αὐτὸ ὅταν εἶδε τὸν Φραγκίσκο καὶ τὸν Ἐρρῖκο νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Ἀνναμπέλλας ἀνάσανε μ' ἀνακούφισι.

— Θεέ μου, δοξάζω τ' ὄνομά σου ! ψιθύρισε. Ἡ μικροῦλα σώθηκε. Μὰ κι' ἂν μοῦγνεφε ὁ κ. Ἐρρῖκος νὰ τὴ σκοτώσω δὲν θὰ τὸκανα, διάβολε. Θὰ παράβαινα τὴ διαταγή του καὶ θἄφευγα ἀπ' τὴν ὑπηρεσία του. Ἔτσι, φίλε μου γέρο Παρνταγιάν, θὰ ξανάπαιρνες τὸ δρόμο τῶν περιπετειῶν. Καὶ τὰ πόδια σου δὲν πολυβαστᾶνε πειά. Γέρασες, Παρνταγιάν ! Γέρασες, λύκο μου !... (Ἀκολουθεῖ)